XII. évfolyam | 2019/2

ÚJ KÖZLÖNY

EGY MEGLEPŐ TÖRTÉNET

Debreceni Református Hittudományi Egyetem

Szerkesztői levél:

Kedves Olvasóink!

Húsvéti számunkban elhoztunk Nektek néhány meglepő történetet. Lesz, ami a világ történelmének nagy fordulatával, Krisztus megváltó tettével foglalkozik. Lesz olyan is, amelyben egy egész nép élete változik meg. Meglepődnek lelkészek és nem várt élethelyzetekről számolnak be hallgatótársaitok.

Csodálkozz el Te is azon, hogy mennyi hihetetlen történet rejlik a mindennapjainkban, hogy mennyi örömöd származhat *egy nem mindennapi eseményből*!

Kiss Máté tördelő-szerk.

TARTALOM

HITÉLET

Árral szemben 3.

Térdre ereszkedő szeretet 6.

KULTÚRA

Hogyan kóstoljunk bort? 8.

„NB”-es röplabdás voltam” 10.

TUDOMÁNY

Egy meglepő egyháztörténet 12.

A meglepetés lelkészeknek is szól 15.

ÉLETMÓD

Tavaszköszöntés 18.

Minden szívdobbanása a sportért 20.

TUDTAD?

Meglepő tények hallgatótársainktól 22.

HITÉLET

ÁRRAL SZEMBEN

Mondd, te az árral úszol és „follow the flow”, és másokat követsz, beállsz a sorba és nem hagyod magad szárnyalni? Vagy az árral szemben, hősként, rugalmasan, bár kicsit vadultan, de ragyogva, frissen?

Mondd, te az őrült erőkkel szembeszállsz, vagy behódolsz, és csak vársz? Mondd, „nehéz az árral szemben úszni”?

„Sodródunk”?

„Érdemes-e egyáltalán az árral szemben úszni”?

Mondd, neked mi a kapaszkodód, egyáltalán van-e kapaszkodód, amely fékezné a sodrás sebességét, s amelynél megpihenve és erőt gyűjtve, ismét szembe tudnál fordulni az árral?

Mondd, te hallottad, hogy a Sátán összehívta a démonokat a világ minden tájáról, hogy kioktassa őket, hogyan kell az embereket Istentől eltávolítani és a kárhozat útjára vezetni? Minden emberi lényt célba vesz a kísértő! Ha nem úszol az árral szemben, akkor is! Ha az árral szemben úszol, akkor is!

„Ne vígy minket a kísértésbe.”

Itt van néhány a sátáni tanácsok sokaságából, amikre oda kell figyelnünk, hogy ne essünk a csapdájába:

„Szabadíts meg minket a gonosztól.”

1. Kössétek le őket az élet mellékes dolgaival, és találjatok ki számtalan cselt, amikkel lefoglalhatjátok a gondolkodásukat!

2. Kísértsétek őket arra, hogy költsenek, költsenek, költsenek, és kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön!

3. Csábítsátok őket arra, hogy kapcsolják be az MP3-at, a rádiót vagy a magnót, amikor vezetnek, hogy hagyják bekapcsolva a tv-t és a számítógépet az otthonaikban folyamatosan, és gondoskodjatok arról, hogy szerte a világon harsogjon zene minden üzletben és étteremben!

4. Adjatok nekik télapót, hogy eltérítsd őket attól, nehogy megtanítsák a gyerekeiknek a karácsony igazi jelentését!

⑤. *Adjatok nekik húsvéti nyuszit, így nem fognak beszélni az Ő feltámadásról és a bűn és a halál feletti hatalmáról!*

⑥. Tartsátok őket elfoglaltan, elfoglaltan, elfoglaltan! Ne legyen idejük, életük igazi kérdéseivel foglalkozni!

⑦. Zsúfoljátok tele az életüket sok jó kifogással, hogy ne legyen idejük keresni Jézus hatalmát. Így egy idő után a saját erejükből fognak dolgozni, fel fogják áldozni az egészségüket és a családjukat egy elég jó cél érdekében!"

Minden piros betűs ünnepen megkérdezik a tévés riporterek az utca emberét, hogy tudják-e, hogy most mire emlékezünk, mit ünneplünk. „Karácsonykor a béke, a szeretet és az ajándékozás ünnepe van. Húsvétkor a lányokat meglocsolják a fiúk, húsvéti nyuszit és sok-sok piros tojást kapnak a szép versekért cserébe… vagy pénzt."

Tehát a húsvétnál semmi egyéb vallásos tartalom nem marad, csak a népszokások! Nézd csak meg újra az 5. pontot, ha esetleg átsiklottál felette!

Mondd, te húsvéti nyuszit kapsz, és nem hallasz A Feltámadásról?

Mondd, te húsvéti nyuszit adsz, és nem beszélsz A Feltámadásról?

Szenvedett. Meghalt, és eltemették. Harmadnapra feltámadt. Többé nem hal meg.

„Ha Krisztus nem támad fel, hiábavaló a hitetek." (1Kor 15,14) Mondd, te hiszed-e hogy Ő a feltámadás és az élet?

Az 5. pontot a Máté evangéliumában e tekintetben is olvashatjuk: Adjatok pénzt az őröknek, hogy azt mondják: „amíg ők aludtak, odamentek a sírhoz a tanítványai és ellopták", így nem fognak beszélni az Ő feltámadásról és a bűn és a halál feletti hatalmáról!

A következő mondatnak a sablonosságában rejlik az igazi ereje, hiszen prédikációkban annyiszor hallottuk vagy mondtuk: Krisztus megváltó halála és feltámadása kiszabadított bennünket a bűn rabságából, és a gonosznak nincs többé hatalma felettünk.

Ennek a gondolatnak a tekintetében kell nézőpontot váltanunk. Mondd, te már megtetted?

Húsvét előtti hit - húsvét utáni hit. Nálad mi a sorrend? Élet, ittlét és halál? Vagy első a bűn miatti halál, és Jézus által átmész az Életre?

„... ha valaki Krisztusban van új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre." (2Kor 5,17)

Mondd, muszáj Tamásoknak lennünk és bizonyítékokra várnunk? Muszáj szó szoros értelemben az árral szemben úsznunk?

> *„A pisztrángoktól ezt tanultam:*
> *sohasem úsznak ők az árral,*
> *de mindig szembe, mindig hősként,*
> *glédában és kicsit vadultan,*
> *rugalmasan, ragyogva, frissen,*
> *hol zuhatag fájdalma szisszen."*
>
> (Mécs László: Pisztrángok példája)

A *Pisztráng*, aki elhatározza, hogy törekszik Jézus útján járni, bátran szembeszáll a közhangulattal, a csordaszellemmel, és igyekszik másokat is Jézus útjára vezetni.

Mondd, te is szeretnél *Pisztráng* lenni? Vagy esetleg már az vagy?

Nem szabad egyáltalán elfelejtenünk Kirkegaard figyelmeztetését: „Krisztust nem bámulni kell, hanem követni!"

De akkor mibe kapaszkodjunk, hogy ne elsodródjunk, hanem tudjunk az árral szembe úszni, tudjuk Őt követni és ne a belülről jelentkező lehúzó erő és a kívülről vonzó rossz árjával ússzunk együtt?

Cölöpöket kell vernünk: *hit-cölöp, bajtárs-cölöp… stb.*, amik kapaszkodóink lesznek a rosszal szemben:

- Jézus ad erőt, csak igénybe kell venni!
- Mennyire nehéz egyedül jónak lenni, de a közösség, amivel együtt úszunk az árral szemben az, ami mindig egy megtartó erő volt és lehet most is!

Petkes Piroska Judit

„Hiszek! A kevesek egymásba tett kezében,
A testvérszóban, a bajtársmarokban,
Az érben, mely patak lesz és folyó,
S halott tengerbe életet zuhant.
A Szépségben; hogy szebb és édesebb
A rútnál, és szürkét széppé tehet.
A tiszta vízben, hogy sodorni tud,
És ragadóbb a szennyvíz-áradásnál.
A vízözönben, szeretetözönben,
Jóság-galambban, Lélek-Ararátban".

(Sík Sándor: Megyeri hitvallás)

TÉRDRE ERESZKEDŐ SZERETET

Kedves Te!

Azért írom ezt a levelet, hogy elmondjam, milyen eset történt velem.

Itt járt valaki… Semmi különleges nem volt rajta, nem volt más, mint te vagy én. Vagy mégis? Valami különbözött. A kisugárzása. Olyan nyugalmat éreztem, mikor a közelemben volt. Mostanában magányos vagyok, s nem sok emberrel beszélek. Magamnak nem mondom el a gondjaimat, se az örömeimet. Miért is tenném? Hisz azok az enyémek…

Ezt a valakit azonban érdekelte. Hogy mondta-e? Nem! Nem mondott semmit. Hogy honnan tudom? Éreztem. Tudtam, hogy azt akarja, mondjam el neki, mi van velem.

S én elkezdtem mesélni. Nem tudtam, érdekli-e a gyerekkorom, de gondoltam elmesélek neki néhány élményt abból az időből, amikor még gyerekként olyan egyszerűnek tűnt a világ. Elmeséltem neki a kedvenc történetemet az óvodából. Gondoltam, mégiscsak jobb, ha megismer még mielőtt rázúdítom a gondjaimat. Nem szólt közbe, de néha elmosolyodott, bólogatott is, mintha tudná, mi fog éppen következni. Én pedig csak beszéltem és beszéltem…

Elmondtam neki olyan dolgokat, amiket másnak nem. Mondtam neki, hogy sok olyat tettem, ami lehet, hogy nem olyan szép dolog. Az is lehet, hogy megbántottam néhány embert, de igazából mindig törekedtem arra, hogy jó legyek. Mindig odafigyeltem másokra, de talán nem tettem elég őszintén, hisz előbb-utóbb mindenki elfordult tőlem. Azt is mondtam neki, hogy nem szeretek egyedül lenni, s örülök, hogy itt van velem, és beszélgethetünk, azaz beszélhetek.

Azért azt megjegyeztem, hogy nem túl bőbeszédű, ami azt illeti, elég hallgatag. De azonnal bocsánatot kértem, hogy nem akarom kritizálni vagy megbántani, hisz nem is ismerem igazán, és valójában hálás vagyok neki, hogy annak ellenére, hogy nem mond semmit, itt van velem…

Ami azt illeti, jól éreztem magam vele. Megkérdeztem tőle, hogy mit gondol, van-e megoldás a bajaimra? Van bocsánat az elkövetett bűnökre? Helyre lehet hozni, amit elrontottam? És feltettem egy utolsó kérdést, de csak nagyon félve, hosszas hezitálás után, és akkor is csak nagyon halkan:

„Eljössz hozzám máskor is?”

Nem tudom, miért kérdeztem meg, hisz tudtam, hogy nem beszél, de reménykedtem, mert bár csendes társaság volt, de úgy éreztem, hogy szeretve vagyok, hogy elfogadva vagyok, hogy valaki figyel rám.

Valóban nem mondott semmit, de közelebb jött, s most először rámnézett, s olyan hatalmas volt, leereszkedett hozzám, és végre megszólalt, s ezt mondta:

Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy."

Ez a mondat megváltoztatott mindent! Azóta tudom, hogy minden nap velem van. Nagyon jó barátok lettünk, és feltétel nélkül megbízok benne! Azt is elárulta, minden sztoriról tudott, amit elmondtam neki, sőt többet is tud. Ezen nagyon meglepődtem, de nem kíváncsiskodtam, honnan tudja. Jól ismer engem, és én hiszek benne, ugyanis hatalmas dolgot tett értem.

Meghalt a kereszten, hogy én boldog lehessek, s hogy bemutathasson az ő Atyjának, ha eljön az ideje. Ez a legcsodálatosabb dolog, amit érted tehet valaki, s erre csak Ő képes!

Üdvözlettel: Én

Kiss Eszter

KULTÚRA

HOGYAN KÓSTOLJUNK BORT?

Magyarországon a változatosan tagolt tájnak és az éghajlati adottságoknak köszönhetően sokféle borkülönlegességet készítenek. A hazai borkínálat nagyon sokszínű, a könnyed italoktól kezdve a testes vörösboron át a nemes édes borokig mindenféle megtalálható.Hazánkat több borrégióra tagolhatjuk:

Balatoni,
Duna,
Észak-dunántúli,
Pannon,
Soproni
és Tokaji borrégió.

Ezeken a tájakon olyan híres borokkal ismerkedhetünk meg, mint az

Egri Bikavér,
Kadarka,
Pinot Noir,
Kékfrankos Rozé,
Cabernet Franc,
Villányi Merlot.

Ezek az italok olyan híres szőlő fajtákból készülnek, mint például a

Beregi,
az Irsai Olivér,
Hárslevelű,
és Olaszrizling.

Amikor borkóstolón járunk több tíz, vagy akár száz különböző fajta borral is találkozhatunk. Az ilyen események előtt érdemes tudatosan felkészülni, hogy mivel is jár egy ilyen borkóstoló túra, valamint mit is kell pontosan csinálni.

Fontos, hogy figyeljünk oda, amikor véleményt alkotunk a különböző borokról, hiszen ilyenkor a borász munkájáról alkotunk véleményt. Ezeknek az italoknak a szépsége egészen a színüktől az utóízükig tart.

A kóstolók alkalmával fél, legfeljebb egy deciliter mennyiséget töltenek ki,- sima, vékonyfalú, általában talpas borospohárba. Először a bor színét és a tisztaságát vizsgáljuk meg. A színükről a korukat is meglehet állapítani, valamint azt is, hogy tartályos feldolgozású vagy pedig, hogy hordóban érlelt e az adott bor.

Az illat legalább ugyanolyan fontos, mint a szín. Célszerű először a bort a pohárban megforgatni, hogy a levegővel fokozottan érintkezzen. Ezután szagolunk bele a pohárba, ha kellemes az illat, amit érzünk, akkor minden bizonnyal egy kellemes italt fogunk kóstolni. Ezzel szemben, ha szúrós, kénes szagot tapasztalunk, akkor az egyfajta borhibára utalhat.

A kóstoláskor egy korty elegendő ahhoz, hogy megízleljük az italt. Célszerű körüljáratni a bort a szájüregben, ízlelni, szinte megrágni, hogy mindegyik ízlelőbimbónkkal érintkezzen, é,- hogy minden ízét érezzük. Ha sok bort kóstolunk egymás után, akkor inkább köpjük ki, miután megforgattuk a szánkban.

Vincze Éva Fruzsina

Ha érdekel a borászat világa, itt többett is megtudhatsz:

www.eger.hu/hu/varos/borkultura-es-gasztronomia/hogyan-kostoljunk-bort

www.borhalo.com/nyugati/blog/392/hogyan-kostoljunk-bort.html

„NB2-ES RÖPLABDÁS VOLTAM”

Minden ember csodálatos. Most egy olyan mosolygós pedagógusról szeretnék mesélni, aki sokakat bevezetett már a Tudás Birodalmába magyar nyelv és irodalomból, megadva a biztos alapokat a sikeres jövő felé. Kevesen tudjátok, hogy lelkes tanárunk vérbeli röplabdás is.

A kép segít, de meg is súgom: Csákberényi-Nagy Miklósné tanárnővel, Klári nénivel beszélgettem, aki már harmadikos gimnazistaként megnyerte a Jó tanuló, jó sportoló díjat, a kapott 100 forintjával pedig rögtön egy könyvesboltba sietett, ahol megvette Nagy László és Juhász Ferenc egy-egy verseskötetét.

Aki röplabdás volt, az is marad

Mikor kezdődött tanárnő röplabda iránti szeretete?

A Tóth Árpád-gimiben volt egy fantasztikus tesitanárom, Gyöngyi néni, ő hívott a röplabdacsapatba elsős koromban. Azóta is hálás vagyok neki, életem egyik legmeghatározóbb élménye volt.

Mi volt a legjobb benne?

A közösség. A sok utazás összehozta a csapatot. Együtt sírtunk, együtt nevettünk a meccsek után. Kölcsönösen segítettük egymást, az egyik csapattársamnak a busz bepárásodott ablakára írva magyaráztam az orosz főnévragozást.

Melyik volt a legfurcsább utazás?

Egyik télen a Bornemissza-kupára menet betört a buszunk szélvédője, így jeges szélben utaztunk egész Egerig, ott pedig rögtön játszanunk kellett.

De csak azért is megnyertük a meccset!

Milyenek voltak az edzések?

Heti három edzés, hétvégén pedig meccs. Akkoriban még nem kaptunk pénzt a játékért, de nem is akartunk volna. A játék örömééért játszottunk. Minden nyáron edzőtáborban töltöttünk 2-3 hetet.

Az egyikben annyira meleg volt, hogy az edző slaggal locsolt minket a salakos pályán. A román tengerparton pedig minden reggel a mély homokban melegítettünk be tornacipőben és szerelésben. Hosszan tudnám sorolni az élményeket.

Gimnázium után is megmaradt a játék szeretete?

Természetesen. Magyar-orosz szakosként az utolsó egyetemi félévemet Moszkvában töltöttem, az ottani főiskolai csapatnak is lelkes tagja voltam. Aztán Székesfehérváron kezdtem tanítani, ott is röplabdáztam, utána a tanítóképzőn a hallgatói csapatban tanárként is játszottam. Minden évben voltak tanár-diák meccsek, örülök, hogy kezd visszatérni ez a hagyomány.

Mi volt a legemlékezetesebb a Szovjetunióban?

Egyszer elmentem a világbajnok Moszkvai Dinamó edzésére. Magyar újságíróként mutatkoztam be, így megnézhettem az edzésüket. Le is jegyeztem mindent, még rajzokkal is illusztráltam a gyakorlatokat. Mindezt aztán hazaküldtem postán a csapatomnak.

A röplabdán kívül mi az, aminek örül Klári néni a mindennapokban?

6 moszkvai őrkutyánk van, nagyon szeretem őket. Egyikük neve kiskorában sokáig Döcke volt. Aztán mindenképpen orosz nevet akartam neki adni, gondoltam, legyen Nyimnózska, ami kb. azt jelenti: Kicsike. A fiam megjegyezte: Ha ez lesz a kutya neve, majd mindenki azt fogja kérdezni, hogy ha 'nem Jóska', akkor mi a neve a kutyának? Végül Dzsingisz lett.

Szeretek túrázni, kirándulni, kajakozni, biciklizni, síelni, kertészkedni is. Szeretek utakat tervezni, utána olvasgatni helyeknek, embereknek, szokásoknak, mit érdemes megnézni, és persze szeretem meg is valósítani a terveket.

Akart-e más hivatást gyermekként?

Igen. 6-7 éves koromig királylány szerettem volna lenni, közvetlenül utána azonban mindig csak tanár. Az lettem. Nem bántam meg.

Mik a tervei a következő évekre?

Azt hiszem, leginkább kertészkedni fogok. Az közel áll a tanításhoz. Csak nem gyerekeket nevelgetek majd, hanem növényeket. Két éve le is vizsgáztam: „Aranykalászos gazda" vagyok.

Szeretettel köszönöm a válaszokat. Mit üzenne a hallgatóinknak?

A módszertan tanított meg arra, hogy sok jó út vezet ugyanoda. És ez az élet minden területén igaz.

Szentesi Anna

TUDOMÁNY

EGY MEGLEPŐ EGYHÁZTÖRTÉNET

Tanulmányaink során többször foglalkozunk egyháztörténettel, és bizonyára több meglepő ténnyel találkozunk. Mégis amikor egy áttekintő művet veszünk a kezünkbe, hogy átverekedjük magunkat az egyház és a teológia történetén egészen a kezdetektől fogva napjainkig, akkor bizonyos dolgokat más megvilágításban látunk, és megint mások mélyen elgondolkodtathatnak bennünket, sőt akár tükröt is mutathatnak nekünk.

Amikor a keresztyénség történetének olyan időszakairól olvasunk, amelyekre a ma egyháza egyáltalán nem büszke, vagy a későbbiek során gondokat okozott, esetleg a külvilág megítéli az egyházat miatta akár még ma is, akkor elcsodálkozhatunk azon, hogy hogyan tehettek meg bizonyos dolgokat Isten nevében. Azok az emberek, akik tulajdonképpen elődeink a hitben, akik ugyanazt a Krisztust vallották, és ugyanazt a Szentírást olvasták, mint mi, hogyan ölhettek embereket, és igázhattak le népeket, vagy áldhattak meg fegyvereket?

Megdöbbentő, hogy az egyház úgy tett általunk elítélt, megbánt, szégyenletes dolgokat, hogy közben teljesen meg volt győződve arról, hogy helyesen cselekszik, és Isten akaratát teljesíti. Ebbéli meggyőződésüket pedig fennhangon hirdették is. Ez a tény döbbent meg ebben az igében is:

„Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Mt 7,22-23)

Ilyen időszak volt az egyház történetében Latin-Amerika krisztianizálása is. Az Új Világ felfedezése után megélénkült a missziói érdeklődés. Az elhivatott misszionáriusok meg akarták menteni az őslakosok lelkét a kárhozattól, hogy ők is beléphessenek az Isten országába. Ebben az időszak-

ban a misszió prototípusává az ApCsel 16-ban szereplő macedón férfi vált, aki Pált álmában így kérleli: Jöjj át, és segíts!

Így tekintett az egyház az indiánokra is: segítségre és megváltásra szoruló emberekre. Alapvetően a segítőkészséget nem róhatjuk fel hibaként, viszont számos kérdést vet föl az a tény, hogy ebben az esetben nem ők kértek segítséget, hanem az egyház gondolta róluk, hogy segítségre szorulnak, és kéretlenül siettek megtéríteni őket.

Kérdésként merül föl az is, hogy milyen kapcsolatban állnak egymással a kultúrák. Felsőbbrendű-e a (nyugati) keresztyén kultúra csak azért, mert keresztyén? Ezt a problematikát fogalmazta meg számomra egy panamai indián professzor, mikor így beszélt nekünk az őserdő mélyén rejtőző szülőfalujában: „La única cultura perfecta es la cultura de la muerte.", azaz: „Az egyetlen tökéletes kultúra a halál kultúrája." Ezzel éppen a kultúrák közötti különbségtételt ítélte el.

Annak ellenére, hogy ma már Latin-Amerika keresztyén, a keresztyénséggel és az európai kultúrával való találkozása mégis úgy maradt meg az ottani népek emlékezetében, mint a hódítás és leigázás története. Az indián professzor azt mondta az európai emberről, hogy úgy jött ide, hogy azt mondta: „Latin-Amerika nem tud, hát meg kell tanítani."

Az európai ember lenézte az őslakos kultúrákat, azokat elmaradottnak és primitívnek tartotta. Bizonyos szempontokból lehet érvelni egyes civilizációk elmaradottsága mellett, legfőképpen akkor, ha olyan szokásokat látunk egy adott társadalomban, amelyek emberellenesek , legyen szó akár emberáldozatról, gyermekházasságról vagy a test megcsonkításáról.

Azonban ezek a szokások, amelyek ellen föl lehet és föl is kell lépni, nem hozhatják magukkal a teljes kultúra elvetését, mert a kultúra oly mértékben meghatározza a benne élő embereket, hogy egy kultúra elítélésével, primitívnek és bűnösnek bélyegzésével elvetjük, és bűnösnek kiáltjuk ki a benne élő embereket is. Ezáltal pedig vagy éket verünk magunk és közéjük, vagy pedig a félelem fogja őket megtérésre motiválni.

Arról nem is beszélve, hogy Latin-Amerika meghódításakor az európai felfedezők és misszionáriusok az ott talált népekben jobban észrevették a romlottságot, mint saját magukban, ezáltal pedig hiteltelenné váltak.

Nemcsak vizet prédikáltak, miközben bort ittak, hanem vérrel hirdették a megváltó Istent, de sajnos nem az új szövetség vérével.

Meglepő, hogy mi emberek mennyire félre tudjuk érteni az Igét, és ezt mennyire nem vesszük észre. Nagyfokú tudatosságra, sok alázatra és rengeteg imádságra van szükség ahhoz, hogy minél kevesebb ilyen hibát kövessünk el! Legfőképp pedig a Szentlélekre van szükségünk. Ugyanis jól érteni az Igét Isten nélkül lehetetlen. Korlátolt emberi elménk és alapvetően egocentrikus gondolkodásunk csak Isten segítségével képes jól érteni a Szentírást, Istent és a teológiát. Ez pedig kegyelem.

Számomra meglepő a keresztyén Latin-Amerika története. Teológusként olvasni, végiggondolni és értelmezni is az, de még inkább az volt látni és hallani. Egy emberá indián, mikor a faluját mutatta be nekünk, elkezdett arról beszélni, hogy ők már nem hisznek szellemekben, csak az őseik hittek bennük, ők már keresztyének, és templomuk is van arrébb az őserdőben.

Ahogy őt hallgattam, elfogott az az érzés, hogy ez az ember most védekezik, nehogy megítéljük a törzset régi hite miatt. Szomorú jelenet volt.

Mégis lehet látni a kegyelmet abban, hogy az európai elnyomás ellenére, a vér és a sebek ellenére, amit a nyugati népek és a keresztyén egyház okozott nekik, tudnak hinni Krisztusban, akinek a nevében ezeket a sebeket okozták. Akinek a nevében sok ősüket megölték. És nem csak hisznek benne, de egész lényükön és kultúrájukon áteresztették a keresztyén hitet, és a panamai városokban barna bőrű Krisztusokat festenek az házfalakra. Indián Krisztusokat. Ez az inkultúráció. A keresztyén hit és az indián kultúra összeolvadtak.

A cikk David J. Bosch: Paradigmaváltások a misszió teológiájában című könyvének olvasmányélményei alapján született.

Prém Alexandra

A MEGLEPETÉS LELKÉSZEKNEK IS SZÓL

Kezdetben talán naivan viszonyulunk a teológiai tanulmányokhoz, és azzal a hittel érkezünk az egyetemre, hogy itt föl fognak minket készíteni a lelkészi szolgálatra. Nyilvánvalóan ez a képzés célja, és az intézet mindent meg is tesz ennek érdekében.

Én magam nem értettem, miért mondták nekem szolgáló lelkészek tanulmányaim kezdetén, hogy itt mindenre megtanítanak, csak prédikálni nem. Vagy hogy szétszedik majd a hitem, és nem rakják össze. Később mindezt megértettem, jobban mondva: megtapasztaltam.

Lehet, hogy nem látjuk minden tantárgy fontosságát, és talán később is azt gondoljuk, hogy másra nagyobb szükség lett volna. Lehet találni hiányosságokat. És ez mindig így lesz. Mert bár vannak olyan területek, amiket lehet erősíteni a képzéssel, és amiken a tanulmányaink még felkészültebbekké tehetnek minket, de van, amire sosem tud felkészíteni egy oktatási intézmény, ami váratlanul ér bennünket és amire csakis az élet tud megedzeni.

Számomra ezek közé tartozott az a tapasztalat is, hogy milyen az, amikor nincs hétvégéd, nincs két szabadnapod, és milyen anyaként lelkészi szolgálatot ellátni. Sosem gondoltam volna, hogy nem lesz választási lehetőségem: vinnem kell magammal a gyereket a munkába, és úgy szolgálni.

Nagy szerencsémre az idősklub tagjait nemhogy nem zavarta a lurkóm, de kifejezettem bearanyozta a napjukat.

Arra viszont nem számítottam, hogy a gyerekistentiszteletet, ami a kislányom korosztályának közege, végig fogja sírni a gyerekem, mert nem tudja elviselni, hogy 20 másik gyerekkel foglalkozok, őt viszont nem tüntetem ki külön a figyelmemmel. Az pedig kifejezetten hidegzuhanyként ért, mikor a háromévesem cirka 5 hónap után közölte velem, hogy inkább ne legyél lelkész, mert még szombaton is prédikációt írsz, és nem velem játszol.

Minden nehézség ellenére sok örömöm volt a szolgálatban. Sosem gondoltam, hogy jó lennék ifjúsági munkában, mégis ez lett a kedvencem és legeredményesebb területem. Nemcsak a meglévő ifit vezettem, de egy háromutcás faluban, újat indítottam be.

Vicces példaként pedig azt említeném, hogy bizony az egyetemen „Hogyan ne nevesd el magad, mikor az idősotthonban az úrvacsorai borba majdnem beleesik egy műfogsor” szeminárium sincs. Ilyen és hasonló tapasztalatokról kérdeztük két, segédlelkészként szolgáló hallgatótársunkat is.

(főszerk.)

Nem tudom, lehet, csak én mozogtam búskomor, csalódott körökben, de a DRHE falait elhagyva úgy indultam neki az útnak, mint Frodóék Mordornak.

Kissé félve, kissé kételkedve, de nem sok reményteljes jövőt látva magam előtt. Igen, amikor palástban kell tolnod az öreg Ladát ahhoz, hogy elinduljon, vagy amikor éjjeli kettőkör kell a bojler használati utasítását olvasnod, ami ilyen későn nehezebb minden „Ószövetségi írásmagyarázat" vizsgánál, akkor bizony: Welcome to Mordor.

Avagy nem is nagyon welcome, hanem ha már ide jöttél, kösd fel a gatyádat, és szokj vagy szökj! De a meglepő igazság az, hogy bár a segédlelkészség oly sokszor tényleg sóhajoktól visszhangzó sötét Mordor, máskor örömökkel és nevetéssel teli színes Disneyland. És én inkább ezekről a Disneyland-pillanatokról szeretnék írni.

Mert a sok-sok negatív élmény között rengeteg pozitív meglepetés is éri az embert, akár hiszitek, akár nem. Van annak egy bizonyos fokú varázsa, amikor az ember lánya félő léptekkel indul neki az első ukránnyelvű istentiszteletének, de pillanatokon belül körbeöleli az ősz hajú, ukrán nyelven csiripelő angyalkórus, és magáévá fogadja.

És hogy miért? Mert minden peszszimizmusunk, csalódottságunk és „sírva vigad a magyar" habitusunk ellenére valójában tényleg kíváncsiak ránk az emberek. Én süket fülekre és megfáradt elmékre voltam felkészülve. Ehelyett sokszor kérdező szájakat és bibliaórán jegyzetelő kezeket kaptam.

Én sötétségre számítottam. És színkavalkádba csöppentem. Az ökumené, az egység sokszínűségben valódi színkavalkádjába. Mert a világ valójában nyitott, valójában sokkal inkább kíváncsi ránk is, mint mi azt hinnénk. Mert az ökumené valójában él. Erre mi sem nagyobb bizonyíték, mint az, hogy én, református segédlelkésznőként vonulhattam ki a görög-katolikus ikonosztáz mögül ökumenikus heti istentiszteletünk alkalmával. Mert nem az ellenséget látták bennem, hanem a testvért.

Tudjátok, ehhez az egész segédlelkészi évhez, a terepen való szolgálathoz különböző módon lehet állni. Lehet harcba vonulni, lehet Mordorba, lehet zártan és előítéletekkel. De lehet nyitottnak lenni arra, hogy meglepjenek. És higgyétek el, meglepnek. Mert amikor a fáradtságod legmélyebb pontján jön oda hozzád egy gyülekezeti tag, és csak úgy őszintén rád mosolyog, akkor megérted, hogy megéri. A sok sötét pillanat ellenére. Surprise! A segédlelkészség nem folyamatos Mordor. Nem is folyamatos Disneyland. Való világ, való élet. Meganyi sok meglepetésével.

(Erbach Viola)

Életem legmeglepőbb története nem a segédlelkészi évem alatt történt meg velem. Hanem már sokkal hamarabb, 2016 februárjában egy svájci kisvárosban. Amikor két hét alatt eltűnt egy gyerek, meghalt egy apa, balesetet szenvedett egy férfi és betöltötte nyolvcanvalahanyadik életévét egy hölgy, akinek az élettörténete megdöbbentett.

Ott, akkor értettem meg igazán, hogy mit „is" jelent lelkésznek lenni. Embereket kísérni végig az életükön. Támasznak lenni a hitben, gyengeségben, erőszakban, betegségben, halálban. Ez a tapasztalat a mai napig minden egyes alkalommal meglep. A segédlelkészi félévem alatt nagyon kevesen néztek rám úgy, mint exmisszus gyakornok hallgatóra.

Nem! Mert a legtöbb embernek én vagyok „A" tiszteletes asszony! Annak minden súlyával, szépségével és nehézségével. Sokan nem a diákot látják bennem vagy a huszonévest, hanem a támaszt, a vigaszt, az Isten emberét. Kiléptem a védőfalak közül, ahol mindig volt egy jó emberem, aki segített, meghallgatott, megvigasztalt. És hirtelen felnőttem (azt hiszem).

Mert ezután nem engem vigasztalnak, hanem én vigasztalok. Nem értem aggódnak, hanem én aggódom másokért. Nem engem tanítanak, hanem nekem kell nálam jóval idősebb embereket vezetnem. Fel kell nőnöm!

Mert vezetni kell az abortuszon átesett lányt, vigasztalni kell a válófélben lévőt, ápolni kell az öreget.

Mert nekik nem egy fiatal lány vagyok, hanem a támasz. Valóban a hatodik éven tanulhatjuk meg igazán, hogy mit jelent lelkésznek lenni. Mert nem az a lelkész, aki válogatott szavakkal, szépen prédikál, jó pályázatokat ír, vagy kínosan ügyel a templom tisztaságára. Az emberek számára nem!

Mert számukra a lelkész a támasz, akivel beszélhetnek Istenről, örömökről és problémákról! Számomra ez volt a legmeglepőbb felismerés, ami nem ebben az évben kezdődött, de itt éreztem meg igazán a súlyát.

Lelkészként felelős vagy! Felelős vagy a gyülekezetért, az emberek lelkéért és a saját szellemi és testi épségedért is. De ebben a felismerésben sokkal több örömöm volt, mint azt képzeltem volna!

(Fábián Eszter)

ÉLETMÓD

TAVASZKÖSZÖNTÉS

Paraszti hagyományaink évszázadokra visszanyúló múlttal rendelkeznek. Előnyére vállhat a mai társadalomnak, ha ismerik ezt és tovább is örökítik. Szokásaink legnagyobb része a középkori hagyományokra vezethető vissza. Megfigyelhetők bennük a paraszti rituálé és a vallás szimbólumai is.

A tavasz a szerelem, a megújulás, az emberben lévő vágyak megfogalmazásának az évszaka. A télvégi tavasz eleji mulatságokhoz kapcsolódik a farsang ünnepe. A vízkereszttől húshagyó keddig tartó időszak gazdag a néphagyományokban, s érdekessége abban rejlik, hogy nem kapcsolódik hozzá jelentősebb egyházi ünnep.

A farsang csúcspontját az utolsó három napot farsang farkának nevezzük. Balaton- felvidéki szokás, hogy a második napján az ún. farsang hétfőn nők férfiruhába bújnak és úgy mulatoznak egésznap. Ezt nevezzük asszonyfarsangnak.

Érdekesség, hogy a torkos csütörtök mai napig intenzíven jelen van a magyar kultúrában. Ennek a lényege régen az volt, hogy a hamvazó szerda utáni csütörtöki napon, felfüggesztik a böjtöt, hogy elfogyasszák a farsangról megmaradt ételeket. Többféle néven is élt a régi nyelvben, mint például: zabáló, - torkos, -vagy tobzódócsütörtök.

Ha kicsit előre ugrunk az időben, a barkaszentelés hagyományával találkozhatunk, amit mind a mai napig virágvasárnapkor tartanak. Ilyenkor a lányok, asszonyok-mivel tart még a böjti időszak- zenei kíséret nélkül énekeltek, illetve karikázókat táncoltak.

A palóc hagyományok közül a kiszehajtást tartjuk számon. Maga a kisze egy savanyú korpa leves, ami a böjti időszak étele.

A kiszehajtás során egy szalmabábut menyecske ruhába öltöztettek, majd végig vitték a falun, és végül vízbe dobták vagy elégették.

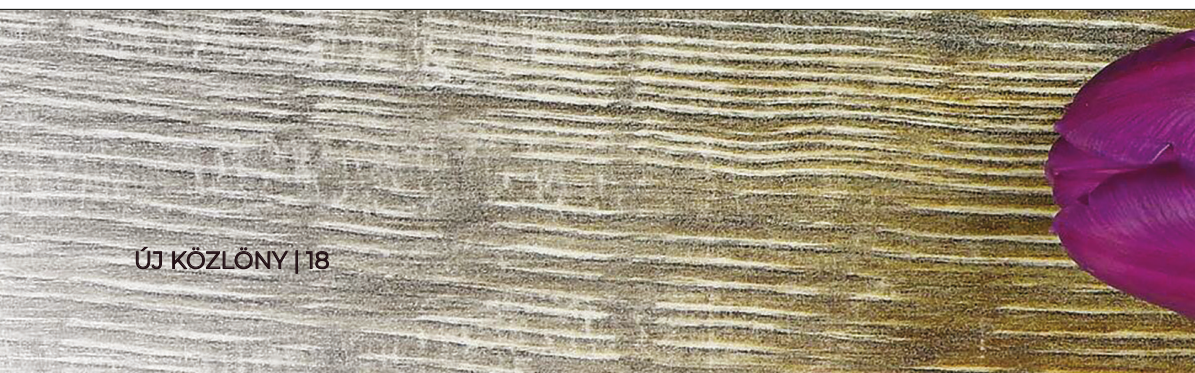

Következő népdal jellegzetes kiszehajtáskor, a vízbedobás rituáléjához tartozik:

„Kicevice, villő!
Maj' kiviszük kicevicét, villő!
Maj' behozuk a ződ ágat, villő!
A lányokra jó szerencsét, villő!"

Ezután az elcsendesedés, a megtisztulás időszaka következik. A mulatozás elképzelhetetlen, hisz a böjt erre is vonatkozott. A férfiak nem táncolhattak, nem énekelhettek sem egyedül sem párban. Továbbá tiltott volt a zenekari kísérettel történő ének vagy tánc. Egyedül csak a lányok, aszszonyok az énekszóval kísért karikázói voltak megengedettek vasárnaponként.

Ezt követően tartották a májusfaállítást vagy másnéven májfaállítást. Ezt az ifjúság ünnepeként tartjuk számon. Érdekesség, hogy a csíkiek zöldfarsangnak is nevezik, továbbá a 18. században a templomokban is állítottak májusfát, ami a tanítók és diákok feladata volt.

A fiatal fiúk hajnalban csoportokba tömörülve, vitték a színes díszekkel felékesített zöldellő fát a kiszemelt lányok házaihoz.

A fára aggatott díszek lehettek színes szalagok, festett tojások, zsebkendők, virágok, vagy akár egy teli üveg bor. A rosszhírű lányok is kaptak fát, viszont nekik egy kiszáradt gallyra fazekat, rongydarabokat lógattak. A férfi szándékának komolyságát a fa nagysága és fajtája is mutatta. A májusfa mellett megemlíthető még. A májkerék is, ami egy szekérkerék, amelyet egy rúd tetejére tettek, és hasonlóan díszítették, mint a májusfát. A legények versengtek, felmásztak a májkerékért, hisz a tét a pünkösdi király, a legénybíró, a mulatságokat rendező első legény cím volt.

A fentiekből jól látszik, hogy milyen sok szokás, hagyomány, rituálé kapcsolódik a tavaszhoz, és még lehetne tovább is folytatni a sort. A régi emberek valóban megélték a hagyományaikat. Fontosnak tartották ezek pontos betartását, átélését, megélését, ami által nem csak a saját korukban élők társadalmát gazdagították szellemileg, erkölcsileg, érzelmileg, hanem az utánuk következő összes nemzedékeket is.

Mátyus Magdolna

MINDEN SZÍVDOBBANÁSA A SPORTÉRT

Irimiás Erika, másodéves tanító szakos hallgató szép sikereket tudhat maga mögött. Négyszeres fekvenyomó diákolimpiai bajnok, illetve háromszoros junior magyar bajnok. Külön öröm számára, hogy Petőfi Sándor Evangélikus Gimnáziumban 9 aranyérem után elnyerhette az örökös bajnok címet. 2017-ben a BioTechUSA Fekvenyomó Balaton Kupán és 2018-ban a BioTechUSA Fitbalance Fekvenyomó Kupán is aranyérem került a nyakába. A 2018–2019. tanévi Egyetemi és Főiskolai Erőemelő Országos Bajnokságon pedig egyetemünket képviselve 257,5kg -os összesített eredménnyel a 3. helyet szerezte meg. A 2019-es év első versenye a RAW Felnőtt Fekvenyomó Magyar Bajnokság, ami 2019. március 16-án került megrendezésre Beleden, ahol Erikának sikerült a bronzérmet megszereznie.

Erika 2011-ben szeretett bele a fekvenyomásba, és a versenyzést is ebben az évben kezdte el.

„Hogy hogyan is szerettem bele ebbe a sportágba? Általános iskolában szakkör keretében lejártam a konditerembe, ahol Kása Kálmán tanár úr tartott edzéseket. Az edzéseket követte az első megmérettetés egy háziverseny keretén belül, ahol bronzérmet nyertem, ezáltal indulhattam a Fekvenyomó Diákolimpia Döntőjében, ahol országos 2. helyezett lettem."

Erika mesélt a felkészülésről is. „Nehéznek nem mondanám, hiszen minden gondolatom és szívdobbanásom e körül forog. Hit, kitartás, motiváció, a sport iránti tisztelet és elkötelezettség, ezekre van szükség, de úgy gondolom, ezekből nálam sosincs hiány."

Erika elmondta, hogy az edzésre már napokkal előtte fejben készül, és eltervezi hol, mennyit fog nyomni. A verseny egy plusz motiváció, hiszen ki van jelölve egy dátum, hogy mikorra kell csúcsformába kerülnie. Szerencsésnek érzi magát, mert a versenyzés által olyan közegbe kerül, ahol mindent megtudhat erről a fantasztikus sportágról. Versenyeire edzője, Faragó Péter és párja, Ráczkevy Salamon segít felkészülni. Élete első nemzetközi versenye a 2018. évi IPF RAW Fekvenyomó Európa-bajnokság volt, ahol junior 63kg-os kategóriában 5. helyezést ért el.

„A verseny junior 63kg-os kategóriában zajlott. Én egy biztonsági kezdőfogással 60kg-on kezdtem a bajnokságot, ezután egy 65kg-os második fogással bebiztosítottam az 5. helyezésemet. A harmadik fogásnál 72,5kg-on egyéni csúcsra lett volna szükség a 4. hely megszerzéséhez, ami akkor nem sikerült, így az 5. helyen zártam az Európa-bajnokságot." Erika elmesélte, hogy a fekvenyomásban minden versenyzőnek három nyomása van. A három nyomás közül a legnagyobb érvényesen kinyomott súlyt, illetve a nemhez és mérlegelési testsúlyhoz tartozó koefficienst szorozzák össze az eredménylista felállításához. Az így kapott szám a „Wilks-pontszám".

Erika elárulta, hogy vannak példaképei, akik minden helyzetben rengeteg pozitív erőt tudnak neki adni. Egyik szeretett motivációs szövege a következő: „A nagy gondolkodók és a sikeres emberek már rájöttek és bebizonyították, hogy a siker titka a hit és a pozitív gondolkodás. Nem számít, hogy a célod ott, abban a pillanatban lehetetlennek tűnik, hogy mindenki és minden logika azt mondja, hogy nem lehetséges. Az számít, hogy hiszel benne, és mindent megteszel érte. A legnagyobb ellenfeled saját magad vagy. Te vagy, akinek van egy énje, ami fékez, ami gátol, amely félelmeket és akadályokat lát, de le kell győznöd, hogy amikor a tükörbe nézel, azt az embert lásd, aki tesz a céljaiért. Hogy az álmaidat és nem a félelmeidet éled. Ha hiszel, akkor valamilyen ok folytán a sors olyan eszközöket ad a kezedbe, amelyek addig elérhetetlenek voltak. Az eszközök jönni fognak, ha mindent beleadsz, akkor is, ha nem számoltál velük, mert az elméd formálja a világot" - Hungarian Mecca of Bodybuilding.

Erika e szerint éli a mindennapjait, és ezt a szemléletmódot viszi bele az edzésekbe is.

Erika szabadidejében szereti felfedezni a világ apró csodáit. Nagyon szeret kint lenni a szabadban és kirándulni, a családjával és a barátaival túrázni, emellett szeret gyerekekkel foglalkozni, koncertekre, moziba és színházba járni. Szabadidejében még szívesen olvas a sportról, a testépítésről, és a motivációs videókat is nagyon kedveli.

Erika megosztotta velem jövőbeli terveit: „Jövőbeli tervem és célom, valamint nagy álmom, hogy az Európa-bajnokságon és a világbajnokságon nekem, illetve szülővárosomnak, Komádinak szóljon a magyar himnusz!"

Ehhez kíván sok sikert, kitartást, erőt a Debreceni Református Hittudományi egyetem és az Új Közlöny szerkesztősége!

Puskás Réka

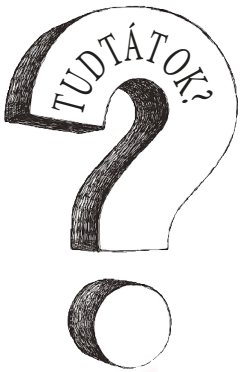

Tudtátok, hogy Győrffy Péter Pál (2.évf. TK) sakkot tanít? Immáron 3 éve 45 perces iskolai szakkör foglalkozásokat tart. A szülőknek mindig elmondja mennyi mindent fejleszt a sakk. A gyors ütemben fejlődő gyerekeket haladó csoportba sorolja őket vagy a szülőhöz fordul, hogy a gyermeke kiemelkedik a többiek közül és, hogy ha szeretnék magánórákra is járhatna. Oktatásnál ügyel arra, hogy ne monoton legyen a tanítás, ezért sok humort is beletesz tanítás közben.

Fekete Teodórának (2.évf. TK) három testvére van, ő a legkisebb. Két bátyja lelkész. Teodóra két hangszeren játszik, hegedűn és zongorán, jelenleg pedig magánének tanszakon tanul a zeneiskolában.

Koi Ágnes segédlelkészi szolgálata idején több nemzetközi, többnyelvű istentiszteleten vett részt Heidelbergben.

Fegyver Olívia (2. évf. TK) ovis kora óta rajzol, szülei rajz-festészet szakos művészeti iskolába íratták be. Másodikos korában, az emeletről „hisztizett", hogy ő bizony nem fog menni, mert kinevetik, hogy nem tud embert rajzolni. Másnap az iskolából „emberábrázolásból jeles" értékelést vitt haza, és azóta is a portré áll a szívéhez legközelebb.

Juhász Patrik Zoltán (Pazo) (2.évf. TK) vöröskeresztes és 2016-ban részt vett az Országos Vöröskereszt Ifjúsági Találkozóján (OVIT). Ez egy 3 napos rendezvény volt Szolnokon, amelynek keretein belül Pazo és még 50 vöröskeresztes kiment a szolnoki Auchan egyik parkolójába, felállítottak néhány standot játékokkal és adománygyűjtő akcióba kezdtek. A begyűjtött pénz egy tábornak ment ahol fogyatékossággal élő gyerekekkel foglalkoztak. Pazo kipróbálta, hogy milyen tolószékben ülve közlekedni, vakon menni bevásárolni (bekötött szemmel) és milyen fogyatékkal élő emberekkel együtt közlekedni. Azt is megfigyelte, hogy sokan megbámulták őt, de csak nagyon kevesen mentek oda hozzá megkérdezni, hogy mi ez az egész.

Prém Alexandra (lelkész, főszek.) 16 évesen megnyert nemzetközi versenyt, melynek díja egy Spanyolországi-Panamai körutazás volt. Ennek keretében kezet foghatott a spanyol királlyal, néhány napot eltölthetett egy latin-amerikai indián faluban és megmártózhatott a Csendes- és az Atlanti Óceánban is.

Damásdi Péter, végzős teológus hallgatónak 5-ször volt törve a keze és a középiskola után 1 évig Angliában misszionáriusként szolgált.

Turucz Imola végzős teológushallgató 3 éves korára tanult meg angolul az anyanyelvével párhuzamosan, külföldi babysitterétől.

Biró Petra (2.évf. TK) nagyon hasonlít a lány tesójához, Szandihoz. A gimnáziumba, ahová nyolc évig járt, tanárai az utolsó pillanatban is összekeverték a két leányzót, pedig nem is ikrek. Életének meghatározó pillanatában is ez történt, amikor az érettségit követően meghívták Petrát az évzáróra, ahol ünnepélyes keretek között akarták odaadni neki a Morus Tamás díjat. Igen ám, csak a konferansz a húga, Biró Alexandra nevén szólította ki az egész iskola elé. Végül Petra vette át a díjat, s közben a lányok édesanyja túlkiabálta a tömeget: „De hát ő Petra, nem Szandi!"

Könczei Katinkától, aki tavaly diplomázott lelkész szakon, egy kedves néni megkérdezte: "Igaz az, hogy a teológiai évek alatt prédikációkat tanulsz, hogy amikor majd kikerülsz, a gyülekezetbe legyen, amit mondj?!

Pelei Brigitta segédlelkész a Refibe járt, mégse akart sokáig lelkész lenni, általános szakra járt a gimibe. Amikor fakultációt kellett választania, egyik reggel úgy kelt fel, hogy vallás faktos lesz, és lelkész.

Papp Szilvia (2.évf. TK) amikor felvételi alkalmasságira jött a folyosón gyanútlanul sétáló személyt szólított le, aki a liftbe készült beszállni. Szilvi biztos volt benne, hogy az egyik rokonát látta... Nagy boldogan hadonászva „kirángatta" a liftből. Beszélgetésbe kezdtek és Szilvi még mindig azt hitte, hogy a rokona, majd egy beszélgetés során kiderült, hogy valójában nem ismerik egymást. Szilvi később tudta meg, hogy ez a rejtélyes személy egyetemünk egy kiemelten fontos tagja, korábbi rektorunk. Azóta is mikor szembejön, velem az egyetem folyosóján piros fejjel köszönök neki Áldás Békességet 2 év után is!

WWW.DIAKSAG.TTRE.HU/CATEGORY/UJ-KOZLONY

WWW.FACEBOOK.COM/UJKOZLONY

ÚJ KÖZLÖNY

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem ifjúságának folyóirata

XII. évfolyam 2. szám, 2019. április

Megjelenik évente 3 alkalommal

ISSN 2060-1182

Felelős kiadó: a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Hallgatói Önkormányzata

Felelős szerkesztő: Kicska László Miklós szenior

Főszerkesztő: Prém Alexandra

Tördelőszerkesztő, design: Kiss Máté

Anyanyelvi Lektor: Dr. Kenyhercz Róbert

Szerkesztők: Vincze Éva Fruzsina, Puskás Réka, Petkes Piroska

Borító: Kovács Patrícia

Az Új Közlöny folyamatosan várja írásaitokat, rajzaitokat és fotóitokat a szerkesztőség e-mail címére, a drheujkozlony@gmail.com-ra!

Készítette a Center-Print Nyomda, Debrecen